

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/132/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2108010801
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2108010801.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaných: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. XXX, C. D., 2. F. G., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom E., pre obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 352 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného F. G. a prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29.02.2024 č. k. 3T/72/2008 - 3161, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.10.2025 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému F. G., nar. X.X.XXXX.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

F. G., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom E.

odsudzuje:

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 s použitím §-ov 36 písm. l/, § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 505 (päťstopäť) dní.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 29.02.2024, č.k. 3T/72/2008 – 3161 ako prvostupňový súd oslobodil podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku obžalovaného A. B. spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 25.04.2008, sp. zn. KV 58/07-98, pre skutok právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 352 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na skutkovom základe, že obžalovaný F. G., I. I. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/26/2019 zo dňa 29.07.2020), J. F. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu

Trnava, sp. zn. 6T/26/2019 zo dňa 29.07.2020), I. K. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/22/2019 zo dňa 09.04.2019), L. M. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/22/2019 zo dňa 09.04.2019) a A. B., po predchádzajúcej vzájomnej dohode v úmysle nelegálne vyviezť z objektu spoločnosti Sony Slovakia, s.r.o. Trstínska cesta 8, Trnava, LCD televízory, následne tieto predať a tak sa obohatiť na úkor cudzieho majetku, uskutočnili tento svoj úmysel v mesiaci októbri 2007 na rôznych miestach rozdelením úloh tak, že A. B. s vedomím ostatných páchatel'ov zabezpečil na uvedený účel vyhotovenie sfalšovaného občianskeho preukazu č. G. XXXXXX na meno N. K. s fotografiou F. G. a vyhotovenie falošných evidenčných čísel H. XXX O. a C. XXX P., I. K. a L. M. požiadali špedičnú firmu Trnavská nákladná automobilová doprava, a.s. Trnava o sprostredkovanie práce v špedícii v mene spoločnosti TRANS TAH s.r.o. Pezinok, čo urobili bez vedomia uvedenej spoločnosti, po kladnej odpovedi L. M. a J. F. dňa 24.10.2007 v ranných hodinách z E. odfaxovali Trnavskej nákladnej automobilovej doprave, a.s. Trnava, výpis z obchodného registra spoločnosti TRANS TAH, s.r.o. Pezinok, fingované povolenie na medzinárodnú cestnú prepravu a fingovaný doklad o uhradení poisťky poistenia za škodu spôsobenú prepravcom, následne telefonicky oznámili, že prepravu vykoná vodič N. K. s ťahačom ev. č. H. XXX O. a návesom ev. č. C. XXX P., čo však boli tiež údaje falošné, pričom na základe týchto podkladov a údajov Trnavská nákladná automobilová doprava, a.s. Trnava zabezpečila pre spoločnosť TRANS TAH, s.r.o. Pezinok prepravnú cestu s miestom určenia Grécko, Atény; ešte v ten istý deň 24.10.2007 v popoludňajších hodinách prišli do objektu Sony Slovakia, s.r.o., Trnavská cesta 8, Trnava, I. I. a F. G. s ťahačom a návesom vybavenými falošnými evidenčnými číslami H. XXX O. a C. XXX P., ktoré na uvedenú súpravu namontoval I. I. a potom, čo sa F. G. ako vodič preukázal sfalšovaným občianskym preukazom č. G. XXXXXX na meno N. K. a sfalšovanými technickými preukazmi od ťahača a návesu, ktorých vyhotovenie zabezpečil A. B., bolo do návesu naložených 250 ks 20" LCD televízorov modelu 20G3000E, 72 ks 40" LCD televízorov modelu 40U2530E a 169 ks 20" LCD televízorov modelu 20S4000E a tieto boli odvezené na doposiaľ nezistené miesto, kde J. F. s vedomím L. M. a ostatných páchatel'ov zabezpečil ich predaj nezistenej osobe za sumu 2 100 000,- Sk (69.707,22 Eur), pričom s takto získanými peniazmi sa všetci páchatelia vzájomne rozdelili tak, že L. M. a I. K. si ponechali 160.000,- Sk (5311,02 Eur), I. I. dostal 200.000,- Sk (6637,78 Eur), J. F. a A. B. si ponechali každý po 150.000,- Sk (5311,02 Eur), a týmto konaním páchatel'ov bola spoločnosti Sony Slovakia, s.r.o. Trnava (v súčasnosti Foxconn Slovakia, spol. s.r.o. so sídlom Dolné Hony 29, 949 01 Nitra) spôsobená celková škoda 5 334 793,80 Sk (158 948,36 Eur), pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

2. Druhým výrokom uznal obžalovaného F. G. za vinného na tom skutkovom základe, že spolu s I. I. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/26/2019 zo dňa 29.07.2020), J. F. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/26/2019 zo dňa 29.07.2020), I. K. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/22/2019 zo dňa 09.04.2019), L. M. (ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/22/2019 zo dňa 09.04.2019) a bližšie neurčenou osobou, po predchádzajúcej vzájomnej dohode v úmysle nelegálne vyviezť z objektu spoločnosti Sony Slovakia, s.r.o. Trstínska cesta 8, Trnava, LCD televízory, následne tieto predať a tak sa obohatiť na úkor cudzieho majetku, uskutočnili tento svoj úmysel v mesiaci októbri 2007 na rôznych miestach rozdelením úloh tak, že bližšie neurčená osoba s vedomím ostatných páchatel'ov zabezpečila na uvedený účel vyhotovenie sfalšovaného občianskeho preukazu č. G. XXXXXX na meno N. K. s fotografiou F. G. a vyhotovenie falošných evidenčných čísel H. XXX O. a C. XXX P., I. K. a L. M. požiadali špedičnú firmu Trnavská nákladná automobilová doprava, a.s. Trnava o sprostredkovanie práce v špedícii v mene spoločnosti TRANS TAH s.r.o. Pezinok, čo urobili bez vedomia uvedenej spoločnosti, po kladnej odpovedi L. M. a J. F. dňa 24.10.2007 v ranných hodinách z E. odfaxovali Trnavskej nákladnej automobilovej doprave, a.s. Trnava, výpis z obchodného registra spoločnosti TRANS TAH, s.r.o. Pezinok, fingované povolenie na medzinárodnú cestnú prepravu a fingovaný doklad o uhradení poisťky poistenia za škodu spôsobenú prepravcom, následne telefonicky oznámili, že prepravu vykoná vodič N. K. s ťahačom ev. č. H. XXX O. a návesom ev. č. C. XXX P., čo však boli tiež údaje falošné, pričom na základe týchto podkladov a údajov Trnavská nákladná automobilová doprava, a.s. Trnava zabezpečila pre spoločnosť TRANS TAH, s.r.o. Pezinok prepravnú cestu s miestom určenia Grécko, Atény; ešte v ten istý deň 24.10.2007 v popoludňajších hodinách prišli do objektu Sony Slovakia, s.r.o., Trnavská cesta 8, Trnava, I. I. a obžalovaný F. G. s ťahačom a návesom vybavenými falošnými evidenčnými číslami H. XXX O. a C. XXX P., ktoré na uvedenú súpravu namontoval I. I. a potom, čo sa obžalovaný F. G. ako vodič preukázal sfalšovaným občianskym preukazom č. G. XXXXXX na meno N. K. a sfalšovanými technickými preukazmi od ťahača a návesu, ktorých vyhotovenie zabezpečila bližšie neurčená osoba, bolo do návesu naložených 250 ks 20" LCD televízorov modelu 20G3000E, 72 ks 40" LCD televízorov

modelu 40U2530E a 169 ks 20" LCD televízorov modelu 20S4000E a tieto boli odvezené na doposiaľ nezistené miesto, kde J. F. s vedomím L. M. a ostatných páchatel'ov zabezpečil ich predaj nezistenej osobe za sumu 2 100 000,- Sk (69.707,22 Eur), pričom s takto získanými peniazmi sa všetci páchatelia vzájomne rozdelili tak, že L. M. a I. K. si ponechali 160.000,- Sk (5311,02 Eur), I. I. dostal 200.000,- Sk (6637,78 Eur), J. F. a bližšie neurčená osoba si ponechali každý po 150.000,- Sk (5311,02 Eur), a týmto konaním obžalovaných bola spoločnosť Sony Slovakia, s.r.o. Trnava (v súčasnosti Foxconn Slovakia, spol. s.r.o. so sídlom Dolné Hony 29, 949 01 Nitra) spôsobená celková škoda 5 334 793,80 Sk (158 948,36 Eur),

teda

- spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

- spoločným konaním si nechal vyhotoviť falšovanú verejnú listinu s úmyslom použiť ju ako pravú a tiež ju použil ako pravú a týmto činom spôsobil škodu veľkého rozsahu,

čím spáchal

obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 352 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona.

3. Za to mu uložil trest nasledovne:

„Podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, s poukazom na § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody:

- oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,

- osobne sa hlásiť jedenkrát za tri kalendárne mesiace u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho bydliska, pričom prvý krát je tak povinný urobiť do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody,

- vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska.“

4. Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor a to v neprospech obžalovaného A. B. voči oslobodzujúcemu výroku a to aj voči konaniu, ktoré predchádzalo vyhlásenému rozsudku. Odôvodnil ho nasledovne:

„Okresný súd Trnava (ďalej len „súd“) v predmetnej trestnej veci rozsudkom zo dňa 29.02.2024, sp. zn. 3T/72/2008 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) obžalovaného A. B. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 25.04.2008, sp. zn. KV 58/07-98, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

S výrokom týkajúcim sa oslobodenia obžalovaného A. B. spod obžaloby sa však nestotožňujem a rovnako tak namietam aj konanie na Okresnom súde Trnava, ktoré vyhlásenému rozsudku predchádzalo, a to z nasledovných dôvodov:

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

Súd po zhodnotení všetkých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov, podľa svojho vnútorného presvedčenia dospel k záveru, že nebolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že stíhaný skutok spáchal skutočne obžalovaný. Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní odoprel vypovedať, poprel však, že ho tohto času už odsúdený F. G. mohol pri rekognícii označiť ako osobu, ktorú vo svojej výpovedi v prípravnom konaní označoval len menom A., tento ho poznať nemohol, mali sa spoznať až vo väzbe. Súd v prípade obžalovaného B. vychádzal z dokazovania vykonaného svedeckými výpoveďami, vrátane tých svedkov, ktorí mali v predchádzajúcich fázach trestného konania postavenie spoluobvinených a spoluobžalovaných. Poukázal však na to, že pokiaľ ide o svedkov F., K., I. a M., títo už v čase konania hlavného pojednávania neboli spoluobžalovaní, ale za skutok boli právoplatne odsúdení v samostatnom konaní. Súd teda vzhľadom na nezameniteľnosť ich procesného postavenia mohol tieto osoby vypočúť len v postavení svedkov. Všetci zhodne uvádzali, že obžalovaného B. poznali a nemali žiadnu vedomosť o tom, že by sa tento na trestnej činnosti akýmkoľvek spôsobom podieľal.

Spoluobžalovaný F. G. mal ako jediný usvedčovať z trestnej činnosti obžalovaného A. B., označil aj osobu, ktorú do času spáchania skutku poznal len pod menom A.. Pri rekognícii prostredníctvom

fotografií označil osobu, ktorú poznal ako A., teda obžalovaného. Odsúdení I., F., K. a M. účasť obžalovaného B. popreli a vyvíňovali ho. Ich výpovede boli tak v protiklade s výpoveďou spoluobžalovaného F. G.. Len zo skutočnosti, že obžalovaný B. mal priniesť doklady od vozidiel nemožno usudzovať, že tento sa skutočne aj na trestnej činnosti podieľal a o tejto vedel. Napokon súd hodnotil, vzhľadom na rozpory vo výpovediach svedkov s výpoveďou spoluobžalovaného F. G., či existuje na strane vypočutých svedkov motivácia napomáhať svojou výpoveďou obžalovanému B., a to s poukazom na priateľský vzťah so svedkom K. a F., no táto podľa súdu potvrdená nebola. Súd zároveň poukázal na priznanie sa svedkov ku skutku a vykonanie nepodmienečných odňatia slobody.

V prípade výpovede svedkov - pôvodne spoluobžalovaných súd nemal možnosť konfrontovať ich s výpoveďami v postavení spoluobvinených/spoluobžalovaných vzhľadom na nezameniteľnosť procesného postavenia osoby v jednotlivých fázach trestného konania. Súd poukázal na to, že len na základe vykonanej rekognície svedka I. I. v postavení obvineného v prípravnom konaní nemohol nadobudnúť žiadny poznatok o vine obžalovaného A. B., v dôsledku čoho výpoveď spoluobžalovaného F. G. z prípravného konania o účasti obžalovaného A. B. na spáchaní skutku zostali osamotené, bez možnosti toto aby ich súd mohol verifikovať iným priamym dôkazom.

Následne súd svoju argumentáciu podopiera rozhodovacou praxou súdov pri usvedčovaní páchatel'ov trestnej činnosti spolupracujúcimi spoluobvinených v procesnom postavení svedka, konkrétne rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 4To/12/2015 a poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 758/2016 týkajúci sa inštitútu spolupracujúceho svedka, resp. spoluobžalovaného či nález Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 546/2020 z 23.02.2021 týkajúci sa postavenia tzv. kajúcnika. Súd teda neakceptoval osamotenú výpoveď spoluobžalovaného F. G. na uznanie viny voči druhému spoluobžalovanému A. B., výpoveď ktorá má byť negovaná práve výpoveďou samotného obžalovaného A. B. a záverom poukázal na zásadu trestného konania „in dubio pro reo“.

K nemožnosti čítania výpovedí z prípravného konania pri nezameniteľnosti procesného postavenia

V prvom rade je vhodné uviesť, že uznesenie o vznesení obvinenia v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo osobe I. I. vydané dňa 21.11.2007 a následne dňa 30.11.2007 vypovedal v postavení obvineného.

Osobe F. G. bolo obvinenie vznesené totožný deň ako I. I., teda 21.11.2007 a tento v postavení obvineného vypovedal v ten istý deň.

Obžalovanému A. B. bolo vznesené obvinenie až následne, a to dňa 11.12.2007, a to práve s poukazom na výpovede oboch vyššie uvedených obvinených F. G. a I. I.. Inak povedané vyšetrovateľ PZ nadobudol dôvodné podozrenie o účasti obžalovaného A. B. na skutku práve z výpovedí vyššie uvedených osôb. Pritom F. G. v prípravnom konaní vo svojom výsluchu v postavení obvineného dňa 21.11.2007 jasne, presne, detailne popísal priebeh stíhaného skutku, počas svojej výpovede uviedol nie len to, že sa domnieva, že obžalovaný A. B. mal byť ten, kto na aute rovnakej farby ako vlastnil obžalovaný prišiel na parkovisko smerom z E. na Nové Zámky, ale s istotou uviedol, že práve obžalovaný A. B. bol ten, kto mu osobne pred spoločnosťou Sony odovzdal malý technický preukaz od ťahača aj návesu. Ďalej vypovedal aj o prítomnosti obžalovaného na mieste prehliadky nákladného vozidla, na benzínke na mieste, kde sa nachádza motorest Dúha. Obžalovaný na tomto mieste kontroloval prítomnosť čipu v naloženom tovare. F. G. následne vypovedal aj dňa 23.11.2007 pred sudcom pre prípravné konanie, kde sa v celom rozsahu pridržiaval svojej výpovede zo dňa 21.11.2007 a pokiaľ ide o osobu menom A., uviedol, že tohto človeka pozná, avšak nevie ako sa volá. Keby ho však videl, spoznal by ho. (č. 1. 311-316, 321)

Pokiaľ ide o výpoveď osoby I. I., tak táto vypovedala v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného dňa 30.11.2007. Vo svojej výpovedi pritom uviedol, že osobu pod prezývkou A. spoznal v lete roku 2007. Mal v úmysle kúpiť nejakú obchodnú spoločnosť s ručením obmedzeným na autodopravu a táto osoba pod prezývkou A. mu skutočne ponúkla firmy na predaj. Jednou z týchto firiem bola aj spoločnosť TRANS TAH so sídlom v Pezinku. Vo svojej výpovedi popísal komunikáciu s touto osobou, čoho sa týkala a zároveň uviedol, že A. dlhoval 75.000 SK, ktoré mu požičal. Podrobne popísal okolnosti týkajúce sa vyhotovenia občianskeho preukazu s fotkou F. G. na meno N. K., za tento osobne zaplatil A. 15.000 SK. Označil obžalovaného A. B. ako osobu, ktorá ho prehovorila na naloženie návesu, popísal plachtu na tomto vozidle, nápis DADA SPED ako aj to, že mu priniesol evidenčné čísla. S istotou uviedol, že mu práve obžalovaný A. B. zavolať a inštruoval ho kam má ísť nakladať tovar a že to bolo do Trnavy, do firmy Sony.

Je potrebné poukázať, že obe výpovede tak výpoveď I. I. ako aj F. G. sú v podstatných častiach totožné, vzájomne sa dopĺňajú a tieto sa uskutočnili ešte pred samotným vznesením obvinenia A. B. dňa 11.12.2007.

Súd teda nepostupoval správne, keď odmietol vykonať dôkaz – prečítanie zápisnice z výsluchu I. I. z prípravného konania z dôvodu, že nemohol prihliadať na výpoveď I. I. v procesnom postavení

obvineného, ktorá bola následne doplnená opoznaním obžalovaného B., a to z dôvodu nezameniteľnosti procesného postavenia.

V tejto súvislosti poukazujem na judikát R14/2011, podľa ktorého „Výsluch obvineného bude spravidla neodkladným úkonom (§ 160 ods. 5 Tr. por., účinného do 1. januára 2006) vo vzťahu k ďalším neskôr spoluobvineným osobám, ktorým dovtedy nemohlo byť vznesené obvinenie pre objektívne prekážky (neboli známi, boli na úteku a pod.) za podmienky, že pri takom výsluchu obvinený vypovedal o spoločnej trestnej činnosti spáchanej s ďalšími neskôršie spoluobvinenými alebo bola daná iná bezprostredná súvislosť trestnej činnosti takýchto neskorších

spoluobvinených s trestnou činnosťou obvineného, ktorý je vypočúvaný v rámci neodkladného úkonu. Takýto výsluch je dôkazom získaným spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku, a preto je možné podľa § 211 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 prečítať zápisnicu o výsluchu bývalého spoluobžalovaného, ktorý sa vo výpovedi na hlavnom pojednávaní v podstatných bodoch odchyľuje od svojej skoršej výpovede.“

Z tohto je potom zrejmé, že základnou otázkou pre ďalšie procesné použitie výsluchu I. I. v prípravnom konaní a posúdenie jej zákonnosti vo vzťahu k spoluobvinenému A. B. je zistenie, či výsluch menovaného bol neodkladným úkonom.

Z toho potom vo všeobecnosti plynie, že z uvedených dôvodov a splnení týchto podmienok bude spravidla výsluch bývalého spoluobvineného v trestnom konaní neodkladným úkonom, na základe čoho je potom možné ho použiť vo vzťahu k ďalším spoluobvineným, a preto aj taký výsluch z prípravného konania môže súd prečítať na hlavnom pojednávaní podľa § 263 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku, hoci taký bývalý spoluobvinený vypovedal v prípravnom konaní v pozícii obvineného a na hlavnom pojednávaní v postavení svedka. Prekážkou prečítania takej výpovede na hlavnom pojednávaní bude len situácia, ak by bývalý spoluobvinený na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odoprel vypovedať, čo sa však nestalo.

Zhrnúc vyššie uvedené súd tak nedôvodne odmietol vykonať prokurátorom navrhovaný dôkaz prečítaním zápisnice o výpovedi obvineného I. I. zo dňa 30.11.2007 a tým tak odstrániť rozpory v jeho výpovediach.

Naviac v tomto smere poukazujem na výpoveď svedka G. B. zo dňa 22.01.2008, ktorá podporuje výpoveď spoluobžalovaného F. G. a ktorý zároveň potvrdil, že bývalého spoluobžalovaného I. I. zoznámil s obžalovaným A. B., ktorý bol v pravidelnom kontakte so spoluobžalovaným F. G. a bývalým spoluobžalovaným I. I.. Rovnako tak vedel a videl, kde sa nachádzajú ťahače a náves s nápisom DADA SPED (č. 1. 493-497).

Na predmetný výsluch bývalého spoluobvineného I. I. treba vzhliadať ako na neodkladný úkon vo vzťahu k ďalším neskôr spoluobvineným osobám, v danom prípade práve k obžalovanému A. B., ktorému bolo vznesené obvinenie práve na základe skorších výpovedí už skôr obvinených osôb.

Rovnako tak poukazujem na § 277a ods. 6, podľa ktorého odsekmi 1 až 5 nie je dotknutá možnosť čítať na novom hlavnom pojednávaní zápisnicu o výsluchu z prípravného konania, ak sú splnené podmienky podľa § 252 ods. 5 a § 263. Ak boli tieto podmienky splnené na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní, platí, že sú splnené aj na novom hlavnom pojednávaní; to neplatí pre dôvody podľa § 263 ods. 3 písm. a). K motivácii svedkov K., F. a I.

M. ide o konštatovanie súdu o absencii motivácie na strane vypočutých svedkov napomáhať svojou výpoveďou obžalovanému A. B. a vyvinieť ho poukazujem, že práve neoboznáním sa aj s predchádzajúcimi výpoveďami týchto osôb či už v procesnom postavení podozrivých, obvinených alebo svedkov, súd nemohol objektívne vyhodnotiť práve ním posudzovanú motiváciu týchto svedkov.

Na tomto mieste možno poukázať na zásadné rozpory, najmä pokiaľ ide o porovnanie prioritne výpovede I. I. počas hlavného pojednávania dňa 09.06.2023 a jeho detailnú výpoveď v postavení obvineného zo dňa 30.11.2007.

V danej výpovedi pred súdom I. I. poprel akýkoľvek súvis obžalovaného A. B. so skutkom, uviedol, že obžalovaného pred pojednávaním nepoznal, žiadne záväzky voči nemu nemal. Priznal, že vymenil ŠPZ na vozidle on sám, ale -už si nevedel spomenúť odkiaľ ich mal. Uvedené je však v rozpore nielen s jeho výpoveďou z prípravného konania v procesnom postavení obvineného, ale aj výpoveďou pred súdom v procesnom postavení obžalovaného a napokon aj s výpoveďou svedka Q. B., ktorý vo svojej výpovedi dňa 22.01.2008 uviedol, že to bol práve on kto zoznámil jeho švagra, I. I. s A. B., a to z dôvodu, že I. I. má v úmysle kúpiť obchodnú spoločnosť. Potvrdil, že obžalovaný A. B. chodieval do priestorov firmy, v ktorej sprostredkoval zamestnanie I. I.. Je logické, že preskúmaním obsahu uvedených zápisníc je možné dospieť k záveru, že výpoveď I. I. sa nezakladala na pravde a túto si súd bez ďalšieho osvojil a na tejto prioritne založil svoje rozhodnutie o oslobodení obžalovaného z pod obžaloby.

Obdobné platí aj v prípade svedka J. F. a jeho výpovede v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného, v konaní na súde v procesnom postavení obžalovaného a v procesnom postavení svedka. K argumentácii ohľadom spolupracujúcich osôb

K časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podporetej rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 4To/12/2015 a uznesením ústavného súdu SR III. ÚS 758/2016, ktoré sa týkajú inštitútu spolupracujúceho svedka, resp. spoluobžalovaného či postavenia tzv. kajúcnika uvádzam, že ide o nesprávnu aplikáciu judikatúry a na ňu sa vzťahujúca sa argumentácia.

V posudzovanom prípade u obžalovaného F. G. nejde v žiadnom prípade o akúsi spolupracujúcu osobu vo svetle súdom naznačenej rozhodovacej praxe. Inými slovami povedané, F. G. nie je v pejoratívnom ponímaní v procesnom postavení tzv. kajúcnika, resp. spolupracujúceho obvineného alebo svedka.

Predmetná trestná vec je právne posudzovaná ako obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 352 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona bez vytvorenia alebo účasti zločineckej alebo organizovanej skupiny.

Podľa § 20 ods. 23 Trestného poriadku spolupracujúcim obvineným alebo spolupracujúcim podozrivým (ďalej len „spolupracujúca osoba“) je obvinený alebo podozrivý zo spáchania trestného činu, ktorý sa významnou mierou podieľa alebo má ešte podieľať na objasnení niektorého, či niektorých z trestných činov uvedených v § 205 ods. 1, § 215 ods. 3, § 218 ods. 1 alebo § 228 ods. 3, prípadne uvedených v § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona alebo na zistení alebo usvedčení ich páchatel'ov.

V danom prípade sa však spoluobžalovaný F. G. nepodieľal a ani nepodieľal na objasňovaní niektorého trestného činu korupcie, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny alebo zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo zločineckou skupinou, trestného činu úkladnej vraždy alebo trestných činov terorizmu alebo na objasňovaní zistenia páchatel'a niektorého z týchto trestných činov. Ide o trestný čin podvodu spáchaný viacerými osobami - spolupáchatel'mi (pozn. fantómová preprava). Zo spisového materiálu žiadnym spôsobom nevyplýva, že by malo ísť o organizovanú či zločineckú skupinu a v tomto smere sa ani nevedlo dokazovanie. Spoluobžalovanému F. G. nebolo žiadnym spôsobom odložené vznesenie obvinenia, prerušené trestné stíhanie, zastavené trestné stíhanie, uzatvorená dohoda o vine a treste a napokon ani podmienne zastavené trestné stíhanie spolupracujúcej osoby. Nemožno sa preto stotožniť so závermi súdu, v ktorom argumentujúc postavením tzv. spolupracujúcej osoby v danej veci nemohol výpoveď spoluobžalovaného F. G. vziať v úvahu podľa súdu bez ďalších podporných priamych či nepriamych dôkazov, nakoľko nevie, či takáto výpoveď spoluobžalovaného nemôže byť ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Súd teda nesprávne vyhodnotil výpoveď spoluobžalovaného F. G. ako výpoveď spolupracujúcej osoby, resp. korunného svedka, prípadne tzv. kajúcnika, keďže F. G. takou osobou v prejednávanej trestnej veci nebol.

Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) použitie výpovede tzv. korunného svedka samo o sebe neporušuje právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom z jeho judikatúry (primerane napr. rozhodnutie ESLP vo veci Atanasov proti Bulharsku z 3. marca 2009, sťažnosť č. 20309/02; rozhodnutie ESLP vo veci Cornelis proti Holandsku z 25. mája 2004, sťažnosť č. 994/03; rozhodnutie ESLP vo veci Lorse proti Holandsku z 27. januára 2004, sťažnosť č. 44484/98; rozhodnutie ESLP vo veci Verhoek proti Holandsku z 27. januára 2004, sťažnosť č. 54445/00), možno vyvodit', že pri posudzovaní tejto otázky kladie dôraz na to, či:

1) bol obvinený informovaný o postavení svedka a o výhodách, ktoré mu boli výmenou za jeho výpoveď poskytnuté,

2) bol obhajobe zaručený prístup k výsluchu takéhoto svedka, včítane možnosti klásť mu otázky,

3) súdy vedomé si postavenia takéhoto svedka starostlivo hodnotili jeho výpoveď, vrátane jej motivácie a zvýšeného rizika jej účelovosti,

4) tvrdenia tzv. korunného svedka podporujú ďalšie dôkazy,

avšak už len z takto vymedzeného dôrazu je zrejmé, že v prejednávanej veci nešlo o použitie výpovede spolupracujúcej osoby.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava v časti výroku o vine a to s poukazom na § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku, a aby následne v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

5. Obžalovaný F. G. podal odvolanie čo do výroku o treste, a odôvodnil ho písomne prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Skutok, za ktorý bol môj klient odsúdený sa stal v roku 2007. Do dnešného dňa je to bezmála 17 rokov. Ani v jednom prípade nešlo o prieťahy zo strany môjho klienta.

Navyše môj klient od svojho prvého výsluchu na polícii vypovedal pravdivo a usvedčoval ostatných spoluobžalovaných. Nehovoriac o tom, že poškodená spoločnosť už neexistuje. Mimo iného, za tento prístup mu prokurátor ponúkal na začiatku nižší trest a dohodu. Samozrejme sa tak nestalo a prokurátor je na dôchodku. Tak sa pojednávalo a pojednávalo a osoba, ktorá najviac veci pomohla sa dočkala svojho ortieľu až dňa 29.2.2024 popri oslobodení iného spoluobžalovaného. Nie, nejdem polemizovať o tom, prečo sa môj klient priznal a bol absolútne nápomocný a radšej mohol odmietnuť vypovedať. Zvolil si cestu správnu a za to bol odsúdený na úhrnný trest vo výške 5 rokov a ochranný dohľad (tu len poukážem, že sa dlhodobo zdržuje v Čechách) v trvaní 2 rokov. Plus iné obmedzenia.

Idem polemizovať o správnosti uloženého trestu, ktorý bol uložený ako osobe, bez ktorej by tento závažný trestný čin objasnený nebol a ktorý po svojich 17 rokoch podľa mňa nemá žiadny účel. Koho chce štát napraviť? 25 rokov mal v čase spáchania skutku, dnes má klient 42 rokov. Vymenilo sa niekoľko predsedov senátu. Súhlasím, má odsedené vo väzbe určité obdobie a môže požiadať o podmienkové prepustenie, avšak z môjho pohľadu ide o princíp, ktorý môže napraviť iba odvolací súd.

Preto chcem požiadať odvolací súd, aby po preskúmaní spisového materiálu mimoriadne znížil uložený trest primeraným a ľudským spôsobom.

6. Na rozhodnutie o odvolaní prokurátora a obžalovaného G. nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obžalovaného A. B., obhajcov a prokurátora.

7. Na verejnom zasadnutí prokurátor zotrval na podanom odvolaní vo vzťahu k obžalovanému A. B. a navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného F. G., zároveň poukázal na novelu Trestného zákona. Obhajca obžalovaného A. B. navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného F. G. k podanému odvolaniu doplnil, že o mesiac bude 18 rokov, čo má na stole vedené konanie voči jeho klientovi. Vzhľadom na postoj obžalovaného, ktorý zaujal na začiatku vyšetrovania, bola snaha o akýsi prísľub prokuratúry, že to bude zohľadnené, ale nestalo sa tak. Pokiaľ je to možné, navrhuje zohľadniť mu to priznanie vo výroku o treste.

8. Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V ne-prospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané

v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

9. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaný a prokurátor ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

10. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k nasledovným záverom.

K výroku o vine obžalovaného A. B.

11. Pokiaľ ide o prokurátorom napadnutý výrok o vine, resp. o oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, prvostupňový súd, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré vykonal v rozsahu nevyhnutnom pre jeho rozhodnutie. Odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá obsahu vykonaných dôkazov, je zrozumiteľné, logické a presvedčivé. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov (od bodu 28 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Prvostupňový súd sa teda dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k otázke viny obžalovaného. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku z hľadiska nemožnosti uznania viny obžalovaného, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil.

12. Odvolacia námietka prokurátora bola založená na nesúlase s postupom okresného súdu, ktorý zaujal postoj a vyslovil právny názor, že „výpovede svedkov (pôvodne obžalovaných) nemal súd možnosť konfrontovať s ich výpoveďami v postavení obvinených/obžalovaných vzhľadom na nezameniteľnosť procesného postavenia osoby v jednotlivých fázach trestného konania.“ Súd poukázal napríklad na rozhodnutie NS ČSR, sp. zn. Tpjf 68/77 podľa ktorého „osoba, ktorá bola pôvodne spoluobvinená a u ktorej toto procesné postavenie zaniklo vylúčením veci zo spoločného konania (§ 23 odst. 1 Tr. por.), prípadne skončením trestného stíhania v dôsledku jeho zastavenia alebo v dôsledku právoplatného rozsudku, sa vo veci proti bývalému spoluobvinenému vypočuje ako svedok. Ak sa ešte vedie spoločné tr. stíhanie, nemôže byť spoluobvinený vypočutý o tr. činnosti iného spoluobvineného ako svedok. V takejto situácii môže vypovedať len vo forme výpovede obvineného. Zápisnicu o výpovedi, ktorú osoba, ktorá sa vypočuje ako svedok, urobila v procesnom postavení spoluobvineného, možno prečítať len za podmienok § 211 odst. 2 Tr. por. Toto ust. sa použije analogicky aj v prípade, ak sa proti osobám zúčastneným na tr. čine viedlo tr. stíhanie od začiatku samostatne a niektorá z týchto osôb je vypočúvaná ako svedok v trestnej veci inej, na trestnom čine zúčastnenej osoby“.

13. Prokurátor poukázal na výpoveď obžalovaného G. z prípravného konania (vtedy ako obvineného) a najmä na výpoveď osoby I. I., ktorý vypovedal v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného. Podľa prokurátora výpoveď obžalovaného G. z prípravného konania je v podstatných bodoch totožná s výpoveďou (bývalého) spoluobžalovaného I., ktorú urobil ako obvinený v prípravnom konaní, a práve tieto výpovede podľa prokurátora usvedčujú obžalovaného B.. Výpoveď osoby I. I. z prípravného konania (vtedy ako obvineného) navrhoval čítať ako výpoveď urobenú na základe výsluchu (vtedy obvineného) I. I., ktorý mal byť neodkladným úkonom. Poukázal na okolnosti, za ktorých bol vypočutý po vznesení obvinenia F. G. – teda výsluch dňa 21.11.2007 hneď po tom ako mu bolo vznesené obvinenie, ďalej I. I. – vznesené obvinenie dňa 21.11.2007 a vypočutý 30.11.2007, a najmä na to, že obvinenému B. bolo vznesené obvinenie následne (dňa 11.12.2007), práve na základe okolností ktoré uviedli (vtedy) obvinení G. a I.. Z uvedeného dôvodu bol podľa prokurátora výsluch (vtedy) obvineného I. neodkladným úkonom vo vzťahu k ďalším neskôr spoluobvineným osobám, keďže v čase jeho výsluchu neboli ešte ostatní obvinení známi (teda najmä obvinený B.), a s poukazom na to, že vypočúvaný obvinený vypovedal o spoločnej trestnej činnosti spáchanej s ďalšími neskoršie spoluobvinenými alebo bola daná iná bezprostredná súvislosť trestnej činnosti takýchto neskorších spoluobvinených s trestnou činnosťou obvineného, ktorý je vypočúvaný v rámci neodkladného úkonu.

14. Krajský súd ako odvolací sa však stotožňuje s postupom okresného súdu, keď výpovede bývalých spoluobžalovaných z prípravného konania (vtedy vypočutých ako obvinených) neprečítal po tom, ako títo, už v postavení svedkov, vypovedali v konaní pred súdom, avšak odlišne od výpovedí z prípravného konania, kedy vypovedali ako obvinení. Súd teda nemal možnosť konfrontovať ich výpovede z konania pred súdom vykonané ako svedecké výpovede a ich výpovede z prípravného konania vykonané ako výpovede obvinených, a to z dôvodu nezameniteľnosti procesného postavenia osoby v jednotlivých fázach trestného konania.

15. „Skoršou výpoveďou“, ktorú je možné predložiť svedkovi na hlavnom pojednávaní na odstránenie rozporov, možno rozumieť len jeho predchádzajúcu výpoveď, ktorú urobil v tom istom procesnom postavení v akom vypovedá na hlavnom pojednávaní, t. j. v procesnom postavení svedka s tým, že musí ísť o výpoveď svedka uskutočnenú v prípravnom konaní v tej istej trestnej veci. Konfrontovať rozdielne výpovede na hlavnom pojednávaní teda možno len vtedy, ak tieto výpovede boli urobené v rovnakom procesnom postavení. Podporne tu možno vychádzať aj z ustanovenia § 258 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré sa týka čítania predchádzajúcej výpovede obžalovaného, z ktorého taktiež možno len výkladom vyvodiť, že je neprijateľné, aby sa takouto skoršou výpoveďou obžalovaného myslela napríklad jeho predchádzajúca výpoveď v procesnom postavení svedka, ktorú vykonal v prípravnom konaní ešte pred vznesením obvinenia (ustanovenie § 258 ods. 4 Trestného poriadku, pritom taktiež nič nehovorí vyslovene o tom, že by taký postup nebol možný, avšak je neprijateľný práve z toho dôvodu, že v tej istej trestnej veci možno konfrontovať len výpovede tej istej osoby, ktoré boli urobené v rovnakom procesnom postavení). Tak ako nemožno predložiť na hlavnom pojednávaní obžalovanému jeho skoršiu výpoveď vykonanú v procesnom postavení svedka na odstránenie rozporov, tak nemožno ani predložiť, na hlavnom pojednávaní, svedkovi jeho skoršiu výpoveď, ktorú uskutočnil v procesnom postavení obvineného. Z judikatúry (R 27/1989, rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tz 33/1988), vyplýva, že zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý má právo odoprieť výpoveď je možné prečítať na hlavnom pojednávaní len za predpokladu, že pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, bol o svojom práve riadne poučený. Táto podmienka platí nielen pre prípad čítania zápisnice o výpovedi svedka, ktorý odoprel na hlavnom pojednávaní vypovedať, ale platí aj pre prípad, že sa svedok na hlavnom pojednávaní odchyľuje v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovedi. Aj z judikatúry je evidentné, že čítaním skoršej výpovede, z dôvodu odstránenia rozporov (či predložením zápisnice o skoršej výpovedi z dôvodu odstránenia rozporov), sa má na mysli len výpoveď, ktorá bola, v prípravnom konaní, vykonaná v procesnom postavení svedka, pretože len vtedy je osoba poučovaná o práve odoprieť vypovedať podľa § 130 Trestného poriadku. Judikatúra teda vychádza z toho, že odstraňovať rozpory medzi výpoveďami tej istej osoby možno len v prípadoch, ak vypočúvaná osoba mala pri svojich výpovediach to isté procesné postavenie. Zápisnica o výpovedi obvineného vykonaná v prípravnom konaní zostáva stále dôkazným prostriedkom, ktorý zachytáva obsah výpovede obvineného a nestáva sa výpoveďou svedka len preto, že procesné postavenie obvineného, v priebehu vedenia trestného stíhania, zaniklo a takáto osoba už musí vypovedať v procesnom postavení svedka (zápisnica o výsluchu obvineného vykonaná v prípravnom konaní nie je preto skoršou výpoveďou osoby, ktorá na hlavnom pojednávaní vypovedá v procesnom postavení svedka, pretože nielen že ide o výpovede vykonané v rozličných procesných postaveniach, ale zápisnica o výsluchu obvineného neobsahuje ani potrebné poučenia svedka týkajúce sa jeho možnosti odoprieť výpoveď).

16. Zároveň odvolací súd upozorňuje, že v prejednávacom konaní išlo o situáciu, kedy bývalí spoluobžalovaní, už v procesnej pozícii svedkov v trestnom konaní vedenom proti obžalovanému B. a vo vzťahu k nemu neodmietli vypovedať, ale ako svedkovia vypovedali, avšak podľa prokurátora odlišne od toho, ako vypovedali v prípravnom konaní v pozícii obvinených. Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 upravuje možnosť čítania výpovedí obžalovaného a svedka z dôvodu rozporov vo výpovediach v osobitných ustanoveniach (§ 258 ods. 4 Trestného poriadku pokiaľ ide o obžalovaného a § 264 ods. 1 Trestného poriadku pokiaľ ide o svedka). Z uvedeného je zrejmé, že Trestný poriadok obsahuje samostatnú úpravu čítania výpovedí obžalovaného a svedka z dôvodov rozporov s výpoveďami z prípravného konania, pričom z ustanovení § 258 ods. 4 Trestného poriadku a § 264 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že odstraňovať rozpory možno len vo výpovediach, ktoré osoba vypovedajúca na hlavnom pojednávaní urobila v tom istom procesnom postavení, t. j. obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní môže odchyľovať len od svojej výpovede, ktorú urobil v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného (nie je možné obžalovanému na hlavnom pojednávaní predosť výpoveď, ktorú urobil v prípravnom konaní v procesnom postavení svedka) a taktiež svedkovi na hlavnom pojednávaní možno predosť, podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku, na odstránenie rozporov len výpoveď, ktorú urobil v prípravnom konaní v procesnom postavení svedka. Na prípady uvedené v ustanovení § 263 ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, teda len na prípady, v ktorých bývalý spoluobvinený napríklad zomrel, stal sa nezvestným, je dlhodobo chorý, pričom choroba znemožňuje jeho výsluch, ak išlo o neodkladný alebo neopakovateľný úkon a podobne (v týchto prípadoch však možno pristúpiť k čítaniu výpovede z prípravného konania len za podmienky, že výsluch bol vykonaný kontradiktórne, respektíve obvinený, či jeho obhajca mali možnosť ho vykonať kontradiktórne). Ustanovenie § 263 ods. 3 Trestného poriadku sa však už na odstraňovanie rozporov medzi výpoveďami nevzťahuje a preto závery o možnostiach čítania výpovede bývalého spoluobvineného z prípravného konania, ak ako svedok na hlavnom pojednávaní vypovedá odlišne ako vypovedal ako obvinený v prípravnom konaní, už nie je možné aplikovať.

17. Nemožnosť prihladiť na takéto dôkazy, teda výpovede svedka I. z prípravného konania kedy vypovedal ako obvinený, má potom za následok dôkaznú núdzu vedúcu k uplatneniu zásady in dubio pro reo. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktorý keď vyhodnotil vykonané dôkazy, nemal vinu obžalovaného B. preukázanú bez rozumných pochybností.

18. Krajský súd tak konštatuje, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku. Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a po posúdení dospel k záveru, že z takto vykonaného dokazovania nebolo bez pochybností jednoznačne preukázané, či skutok spáchal obžalovaný B.. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných. Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

19. Najpodstatnejším je konštatovanie okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožňuje, že „obžalovaný G. vo výpovedi označil obžalovaného B. výlučne len v súvislosti s tým, že táto osoba mu mala priniesť doklady - technické preukazy od vozidla do areálu Sony. Inú formu účasti obžalovaného B. na skutku neuviedol. Obžalovaný B. ale poprel, že ho obžalovaný G. mohol poznať. Z výpovedí svedkov I., F., K. a M. (páchateľov trestného činu ktorí boli už odsúdení a trest dokonca vykonali) zasa vyplýva, že títo svedkovia účasť obžalovaného B. na skutku popreli a obžalovaného zo spáchania skutku vyviňovali. Podľa ich vyjadrení obžalovaný žiadnu vedomosť o tom, že došlo pri páchaní skutku k trestnému činu nemal. Výpovede týchto svedkov boli v protiklade s výpoveďou obžalovaného G.. Pokiaľ aj obžalovaný G. identifikoval obžalovaného B. ako osobu, ktorá mu mala priniesť doklady od vozidiel použitých pri preprave, súd poukazuje aj na to, že len z tejto jednej skutočnosti nemožno bez ďalšieho vyvodiť záver, že obžalovaný B. sa dopustil trestnej činnosti. Navyše svedok F. uviedol, že doklady do areálu priniesol on. Je potrebné poukázať na to, že skutok sa stal, na skutku sa podieľali viaceré osoby, ktoré mali vopred rozdelené úlohy, nie všetky osoby sa vzájomne poznali a pri skutku sčasti boli nútení aj improvizovať (napr. dodatočne obstaráť technické preukazy), niektoré osoby sa dokonca zdržiavali na odľahlom mieste, aby neboli lokalizované. Pri nakládke nastala situácia, že od obžalovaného G. boli vyžiadané technické doklady od vozidiel, ktoré ale k dispozícii nemal. Tieto mu po predchádzajúcom telefonáte, priniesla osoba, ktorú obžalovaný stotožnil ako obžalovaného B.. Táto skutočnosť sama osebe ale nepostačuje na vyvodenie trestnej zodpovednosti za to, že obžalovaný B. mal a mohol vedieť o tom, že participuje na skutku, ktorý je trestným činom.“

20. Prokurátor sa nestotožnil ani s tým, ako okresný súd vyhodnotil výpovede svedkov K., F. a I. (bývalých spoluobvinených) z hľadiska ich možnej motivácie napomáhať obžalovanému B. a vyvinieť ho. Jeho odvolacia námietka však aj v tomto prípade vychádzala prioritne z toho, že vierohodnosť výpovedí týchto svedkov je potrebné vyhodnotiť na základe porovnania ich výpovedí urobených v konaní pred súdom s výpoveďami urobenými v prípravnom konaní. Podľa prokurátora sú v týchto výpovediach zásadné rozpory. Ako sa však vyjadril krajský súd už vyššie, v prejednávanom prípade mohol okresný súd vychádzať len z výpovedí horeuvedených osôb v procesnom postavení svedkov (bývalých spoluobvinených, spoluobžalovaných) urobených v konaní pred súdom.

21. K námietke prokurátora ohľadom nepoužitelnosti aplikácii judikatúry inštitútu spolupracujúceho svedka, resp. spoluobžalovaného, či tzv. kajúcnika, je krajský súd názoru, že aj bez nazerania na spoluobžalovaného G. ako na tzv. spolupracujúcu osobu, zostáva výpoveď obžalovaného G. vo vzťahu k obžalovanému B. osamotenou, resp. nespôsobilou k tomu, aby na nej bolo založené rozhodnutie o vine obžalovaného B..

22. Ako správne uviedol okresný súd, „na základ uvedeného je možné zhrnúť, že výpoveď obžalovaného G. je možné považovať za jeden z dôkazných prostriedkov, ktorý by súd mal hodnotiť na základe voľného hodnotenia dôkazov. Podmienkou na to, aby bolo možné z tvrdení obžalovaného G. pri usvedčovaní obžalovaného B. vychádzať, je dôkladná previerka vierohodnosti, hodnovernosti a obsahu výpovede. Súd ale konštatuje, že previerka hodnovernosti a vierohodnosti vykonaná nebola a ani vykonaná nemohla byť. Zo strany obžaloby neboli predložené žiadne dostupné dôkazy, na základe ktorých by súd mohol konštatovať, že daná výpoveď, v súhrne s ďalšími objektívnymi, hodnovernými a nespochybniteľnými dôkazmi, by tvorila ucelenú a logicky vzájomne obsahovo korešpondujúcu reťaz dôkazov, na základe ktorých by bolo možné ustáliť nepochybný záver, že skutok obžalovaný B. aj spáchal. Súd tak konštatuje, že v predmetnej veci neexistoval žiaden priamy a inými dôkazmi

podporovaný dôkaz, ktorý by bol vykonaný na hlavnom pojednávaní a ktorý by bez akýchkoľvek pochybností dokazoval, že skutok spáchal práve obžalovaný. Obžalovaný v podstate nebol pristihnutý pri páchaní trestnej činnosti a žiaden priamy dôkaz nepotvrďuje to, že skutok spáchal tak ako mu je to kladené za vinu. Rovnako jeho vinu nepreukazuje ani neprerušená reťaz nepriamych dôkazov.“

K výroku o treste obžalovaného F. G.

23. K námietke výšky uloženého trestu v prvom rade odvolací súd uvádza, že od 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR, uverejneného pod č. 41/2024 Z.z..

24. Novelizácia Trestného zákona sa dotkla aj ustanovení, ktoré bolo potrebné v tomto prípade aplikovať pri rozhodovaní o treste pre obžalovaného F. G.. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

25. Postupujúc podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona odvolací súd dospel k záveru, že použitie ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je pre obžalovaného ako páchatel'a trestnej činnosti priaznivejšie, ako použitie Trestného zákona účinného v čase, keď spáchal trestný čin.

26. V prípade obžalovaného, vzhľadom na prijaté vyhlásenie o vine, bolo rozhodnuté o jeho vine zo spáchania skutku, keď mal spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, a zároveň spoločným konaním si mal nechať vyhotoviť falšovanú verejnú listinu s úmyslom použiť ju ako pravú a tiež ju použil ako pravú a týmto činom spôsobil škodu veľkého rozsahu. Podľa obžaloby mal teda spáchať obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona (účinného do 5.8.2024) v jednočinnom súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 352 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (účinného do 5.8.2024).

27. Podľa ustanovenia § 221 ods. 4 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 (teda v čase rozhodovania okresného súdu) bola trestná sadzba tohto trestného činu od 10 rokov do 15 rokov. Podľa ustanovenia § 352 ods. 5 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 (teda v čase rozhodovania okresného súdu) bola trestná sadzba tohto trestného činu od 4 rokov do 10 rokov.

28. Kritérium výšky škody v zmysle Trestného zákona účinného do 5.8.2024 ako kvalifikačný moment trestného činu podvodu aj trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vychádzalo z toho, že o škodu veľkého rozsahu sa jednalo ak spôsobená škoda dosahovala najmenej 500 násobok sumy 266 eur. Podľa znenia Trestného zákona účinného od 6.8.2024 už škoda, ktorú mal spôsobiť obžalovaný F. G. svojim konaním (ako spolupáchatel'), teda 158.948,36 eur, je škodou väčšou (keďže v zmysle Trestného zákona účinného od 6.8.2024 prevyšuje sumu 20.000 eur a nedosahuje sumu 250.000 eur).

29. Z uvedeného dôvodu je potrebné, napriek právoplatnému výroku o vine, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že obžalovaný G. spáchal trestný čin podľa § 221 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 5.8.2024 v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 352 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 5.8.2024, ukladať trest podľa znenia Trestného zákona účinného od 6.8.2024, pretože vzhľadom na výšku spôsobenej škody sa dopustil obžalovaný G. v zmysle Trestného zákona účinného od 6.8.2025 trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, s trestnou sadzbou „až na štyri roky“. A v zmysle Trestného zákona účinného od 6.8.2024 zároveň v súbehu aj trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, s trestnou sadzbou „až na tri roky“.

30. Pri rozhodovaní o treste je potrebné zohľadniť jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že trestný čin priznal a oľutoval a jednu priťažujúcu okolnosť a to podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda, že spáchal viac trestných činov. Podľa ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, súd teda obžalovanému ukladá trest v rámci sadzby uvedenej v § 221 ods. 2 (v rozmedzí 0 až 4 roky), a teda nie podľa trestnej sadzby v zmysle Trestného zákona účinného do 5.8.2024, kde trestná sadzba bola v rozmedzí 10 až 15 rokov (zároveň bol trestný čin kvalifikovaný ako §221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona). Pri konkurencii dvoch znení ustanovení Trestného zákona, ktoré rôznym spôsobom upravujú stanovenie trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest, je pre páchatel'a priaznivejšie to ustanovenie Trestného zákona, ktoré súdu umožňuje páchatel'ovi trestnej činnosti uložiť trest odňatia slobody, ktorého dolná hranica je nižšia.

31. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste obžalovaného F. G. a sám rozhodol, nakoľko boli na takýto postup splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

32. O treste pre obžalovaného rozhodol s použitím ustanovení § 36 až 38 Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024. Pokiaľ ide o druh trestu a spôsob jeho výkonu, v týchto otázkach odvolací súd napriek okolnostiam správne zisteným už okresným súdom, aplikoval postup podľa ustanovení Trestného zákona účinného od 6.8.2024, pretože v zmysle zákona v tomto znení sa obžalovaný dopustil trestného činu s nižšou trestnou sadzbou ako by bola určená podľa Trestného zákona účinného do 5.8.2024. Prihliadol tiež na to, že obžalovaný G. urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Zároveň zohľadnil dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku (rok 2007). Od spáchania prejednávaneho skutku bol obžalovaný F. G. súdne trestaný štyrikrát, a to v rozmedzí rokov 2011 až 2015 Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Jihlava (Česká republika), prevažne pre majetkovú trestnú činnosť.

33. Na dosiahnutie účelom trestu, ktoré sleduje ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, považoval za zákonné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 140 dní, nakoľko podľa názoru súdu je takýto trest spôsobilý naplniť účel represívny. Ide o trest odňatia slobody, ktorý je pokrytý dobou, po ktorú bol obžalovaný v prejednávanej trestnej veci väzobne stíhaný. Takto uložený trest považuje súd za zákonný, primeraný, spravodlivý, bezo zvyšku naplňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, a to aj z pohľadu individuálnej prevencie či generálnej prevencie – teda naplňa aj preventívnu a morálnu funkciu.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.